

Virkeligheden ikke kan gøres noget alvorligt Angreb for Øjeblikket paa denne Regering. Men det viser sig tillige, at det Rygstød, en Regering altid maa have i Folketinget, i Virkeligheden er skrøbeligt. Fra den ene Side rykker man frem til Angreb, vi kunne sige under Delegationens Førelse, og fra den anden Side rykker man frem, som vi saa Eksempel paa i Dag, med en saadan Mand til Ordfører som det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), der betegnede sig selv som Centrum for de forskellige Grupper indenfor Højre. Det er, ser man, alt, hvad der staar til Højre for Regeringen, der har vist god Villie til Angreb og til at lægge, omend kun smaa Sten i Vejen for Regeringen. Det viser altsaa, hvor upaalideligt det Rygstød er, som denne Regering i Virkeligheden har her i Tinget. Men ikke desto mindre maa Regeringen tage denne Opgave op at stile frem mod en Forfatningsændring med det Maal at skaffe os Junigrundloven tilbage.

Og jeg vil sige, at naar man gaar ærligt i Lag med det Arbejde — man naa saa langt, Kræfterne række —, vil man derved ogsaa ligesom løse den anden Opgave, som maa stilles i første Række for denne Regering: at genskabe den politiske Tillid til Regeringen, Tilliden til de politiske Førere. Vælgerne se — det er ogsaa blevet sagt tidligere — med Forventning hen til denne Regering, og det er i Virkeligheden ikke blot de 60,000 Vælgere, der staa bag ved, der gøre det; men der er ogsaa mange flere, der se hen til Regeringen ikke blot med Forventning, men ogsaa med et vist Haab.

Det har nu mindre at sige, mener jeg, om man i denne Omgang naar et kortere eller længere Stykke frem paa Vejen, blot Standpunkterne holdes rene, saaledes at naar den Dag kommer, da vi ikke kunne komme længere frem ad den Vej, vi mene, er den rette, man da fra Regeringens Side kan træde tilbage som de samme Mænd, med de samme politiske Anskuelser, med Standpunkterne rene. — Der har hele Tiden siden Ministerskiftet lydt nogle Ord i mit Indre. Det er et Par Linier af en Sang af Hostrup, hvor han siger: „Leve kort Tid eller længe, blot vi lyse op i Taagen!“ Det er det, det kommer an paa, og jeg vil ønske, at den nye Regering kan faa Lykke til at gøre et Arbejde, der kan faa Betydning paa de Omraader, jeg her har peget paa, til Lykke for vort Land og vort Folk.

Der er blevet indvendt mod denne Regering, at den ikke er folkelig. Den er for meget udgaaet af Studentersamfundet, siges der, for meget knyttet til Bladet „Politiken“, og den har i for høj Grad hjemme i København, siges der ogsaa. Jeg forstaar ikke de Indvendinger, jeg forstaar ikke, at det skal komme an paa den Slags Ting i et lille Land som Danmark. En Regering, der vil arbejde ærligt paa at løse folkelige Opgaver, maa vel ogsaa kunne kaldes folkelig. Og jeg mener, det er en af de folkelige Opgaver, der har dybest Rod i Vælgerens Tanker og Ønsker, dette at faa Juni-Grundloven tilbage — for at udtrykke mig kort. Det kan ogsaa siges saaledes: Dette at afskaffe alle Privilegier og virkelig gøre Alvor af at gennemføre den almindelige Valgret. Og den Regering, der kraftigt og ærligt vil arbejde herpaa, er en folkelig Regering. En Regering, der vil stile bestemt efter at indføre et virkelig retfærdigt Skattegrundlag, ophæve Jordmonopolet, vil jeg ogsaa kalde en folkelig Regering. Det kommer for mig i Politik først og fremmest an paa Programmet og paa, hvordan man vil hævde det og arbejde for det, og mindre paa, hvorvidt Regeringen eller nogle af dens Medlemmer ere eller have været Medlemmer af Studentersamfundet eller have hjemme i København.

I denne Forbindelse kan jeg ikke godt undlade at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Præstø Amts 5te Valgkreds (Carl Hansen). Jeg vil sige, før jeg kommer med denne Bemærkning, at jeg sætter ikke Hørup som den første og øverste blandt danske Politikere, jeg sætter f. Eks. Berg højere personlig. Men naar det ærede Medlem kalder Hørups Statue, der staar i Kongens Have, for den „vrede“ Mand, synes jeg, det er ret betegnende for et Medlem af det Parti, han tilhører, som, saa længe det var ved Magten, mere end noget andet Parti var ømtaleligt overfor Kritik, saa Partiet i Stedet for at overveje, hvorvidt Kritik overfor dets Handlinger var begrundet eller ej, saa at sige altid havde Tilbøjelighed til paa Forhaand at opfatte Kritikken som Ondskab, som Vrede og Misundelse. Nej, Hørup er ikke fremstillet derude som den vrede Mand, men han er fremstillet som den Mand, der er fuld af Iver og Nidkærhed, den, i hvis Indre det gløder og brænder, og som derfor maa tvinges til at raabe det ud, som han anser for Sandhed og Ret, saa højt og saa vidt ud, som det er ham muligt. Lad os der-